Verloren herinneringen

Verloren herinneringen

Johan J. de Nooijer

Schrijver: Johan J. de Nooijer
Coverontwerp: Chantal C. de Nooijer
ISBN: 9789465548487
© Johan J. de Nooijer

Dit verhaal is volledig fictief. Alle gebeurtenissen, personages en situaties zijn volledig verzonnen. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen, plaatsen of omstandigheden berusten louter op toeval.

De details en feiten zijn naar beste vermogen ingevuld, met respect voor de kennis en context van de periode rond de zomer van 2012, en steeds in overeenstemming met wat toen bekend en toepasselijk was binnen de Belgische wetgeving.

Met dank aan mijn dochter Chantal Cécile, voor haar inspiratie en steun.

Antwerpen
Zomer van 2012

01

Het was voor Michiel, haar geliefde en maatje, dat Frederique had voorgesteld om met haar vader in het stadspark van Antwerpen af te spreken. Een plek waar ze ongestoord onder vier ogen konden spreken, weg van de nieuwsgierige ogen en ongevraagde adviezen. Met haar moeder zou ze het er later over hebben, maar nu had ze eerst een gesprek met haar vader nodig. Ze voelde respect en vertrouwen dat ze altijd voor hem had gekoesterd. Hij was zogezegd haar anker geweest in de kleine en grote tegenslagen die het leven met zich meebracht. En nu, te midden van onzekerheid en verdriet over Michiel, die een vreemde voor haar leek te worden, voelde ze ook een sluimerende angst.

Emiel Somers, die op hun bankje in het stadspark op zijn dochter zat te wachten, liet de gebeurtenissen van de afgelopen tijd nog eens rustig de revue passeren. Zijn gedachten dwaalden terug naar die dag waarop hij Frederique naar het altaar had begeleid. Hij herinnerde zich de glimlach van Michiel, haar toekomstig echtgenoot, en de dikke knipoog die hij haar had gegeven. Het voelde als een moment uit een ander leven, een tijd waarin alles eenvoudig was en vertrouwen vanzelfsprekend leek.

Hij was altijd trots geweest op zijn hardwerkende schoonzoon, die ook nog eens een fantastische vader voor zijn kleinkinderen en een liefhebbende echtgenoot voor zijn dochter was geweest. Hij wilde er op dit moment liever niet meer teveel aan terugdenken hoe het vroeger was geweest, maar samen met zijn dochter naar een oplossing zoeken, zodat ze verder kon met haar leven.

Hij wierp een blik op zijn horloge, en zag vol bewondering dat er gewone cijfers op stonden, ook geen Romeinse cijfers of streepjes. Hij had er nooit zo bij stil gestaan, maar nu hij er toch de tijd voor had was hem dat opgevallen. Dat oude horloge had er niet meer zo fraai uitgezien en misschien wel daarom had Frederique het hem als verjaardagscadeau willen geven.

Het was best nog fris geweest vanmorgen toen hij vanuit zijn werk naar het stadspark was vertrokken. Hij had zich erover verbaasd dat Frederique hier af wilde spreken en niet gewoon bij haar thuis of op de zaak. Zij had hem gezegd dat ze het heel belangrijk vond hem even alleen te spreken en zou, nadat ze de kinderen naar school en de crèche had gebracht, direct naar het park komen.

Het reclamebureau dat zij ooit samen met haar echtgenoot Michiel opgericht had, rustte nu volledig op haar schouders. Hun gezamenlijke droom, gebouwd op de overtuiging dat kwaliteit belangrijker was dan kwantiteit, voelde plots zwaarder dan ooit. Ze herinnerde zich nog levendig hun afspraak: alleen samenwerken met klanten als er sprake was van wederzijdse toegevoegde waarde. Alleen dan zou er een duurzame, rendabele relatie ontstaan. Nu moest zij die belofte alleen gestand doen. Zonder Michiels steun, zonder zijn scherpe inzicht en warme aanwezigheid, voelde elk besluit alsof het op losse grond stond. Toch wist ze dat ze door moest gaan, voor hem, voor het gezin - en voor de toekomst die ze samen hadden willen bouwen.

Frederique parkeerde, toen ze bij het Antwerpse stadspark arriveerde, haar auto aan de Rubenslei. Zij haalde snel een parkeerticket en plaatste dat achter de voorruit van haar witte cabrio. Zo kon ze in ieder geval de eerste anderhalf uur zonder zorgen haar auto daar geparkeerd laten staan. Ze pakte uit de kofferbak het cadeautje, dat de jongste van haar drie dochters op de crèche voor haar opa had gemaakt en stopte het voorzichtig in haar tas. Het mocht niet kapot gaan, ze had het haar jongste dochter nog zo moeten beloven.

Ze liep langs het pad het stadspark binnen in de hoop dat hij al op haar zou zitten wachten. Ze hadden op hun bankje tegenover de vijver afgesproken. Want als ze hem zou moeten gaan zoeken in het veertien hectare groot driehoekig park in het centrum van

Antwerpen, dan had ze misschien wel een halve dag nodig gehad. Ze herinnerde zich nog dat haar ouders vroeger naar haar broertje Christiaan hadden moeten zoeken, die er plotseling op zijn nieuwe fietsje vandoor was gegaan. Maar ze moest nu voortmaken; de tijd was sneller voorbijgegaan dan ze had gedacht. Ze was al wat aan de late kant. Het idee haar vader te moeten laten wachten beviel haar allerminst. Zeker nu niet, nu ze zijn raad en steun harder nodig had dan ooit.

Ze was blij, toen ze het pad langs liep waar ze ook als kind met haar ouders zo dikwijls had gewandeld op zoek naar nootjes en kastanjes. Wat hadden ze toen van elkaar genoten. Ze liep het karakteristieke bruggetje over en haar oog viel op twee zwarte zwanen, die sierlijk over het water van de vijver gleden. Het leek wel of ze dansten, traag en gemoedelijk, alsof de wereld even stilstond. Frederique glimlachte kort en betrapte zichzelf erop dat haar gedachten meteen afdwaalden: hoe mooi dit beeld zou zijn voor een nieuwe reclamecampagne, een symbool van elegantie en harmonie.

Ze dacht aan de parken en tuinen die in de typische romantische stijl waren aangelegd. Zij wist zich nog te herinneren dat ze gelezen had dat het stadspark zou moeten blijven zoals het nu was. Maar de laatste berichten zeiden dat het Stadspark, dat binnenkort honderdveertig jaar zou bestaan, heringericht zou worden zodat het beter ging voldoen aan de noden van hedendaagse parkgebruikers. Hoe vaak was ze met Michiel en hun dochters hier naar de speeltuin in het stadspark geweest. Wat hadden ze toen een plezier gehad, hier gespeeld of gepicknickt. Maar dat was geweest en of dat ooit nog terug zou komen?

Ze zwaaide toen ze haar vader op het bankje zag zitten, en versnelde haar pas. In de verte zag ze hoe twee mussen elkaar achterna zaten voor een ontbijtje dat iemand achtergelaten had. Vervolgens zag ze de mussen weer verschrikt wegvliegen toen ze er aan voorbij liep. Ze moest er stiekem om lachen.

Aangekomen, boog ze zich naar voren en gaf hem een zoen op beide wangen, een gebaar van genegenheid.

'Wat is het hier toch prachtig vandaag,' zei ze vol enthousiasme, 'het is hier allemaal zo vredig en stil.'

De zon brak nu aarzelend door en liet haar licht dansen in de glinstering van het water. De lindes en zwarte elzen wierpen hun eerste schaduwen over het smaragdgroene grastapijt, alsof de natuur langzaam haar decor voor de dag onthulde.

'Hoe gaat het met mijn papa?' vroeg ze nieuwsgierig, terwijl ze naast hem op het bankje ging zitten.

'Met mij gaat het goed,' en knikte daarbij.

'Maar hoe is het met jou en de meiden?' vroeg hij uit belangstelling.

'Ik heb een cadeautje voor je van onze benjamin Louise,' zei ze vol trots.

Hij nam het cadeautje in ontvangst en haalde het papiertje er behoedzaam vanaf.

'Wat leuk Frederique, ik zal het strakjes op mijn bureau zetten als ik terug ben op kantoor. Het krijgt een vast plaatsje naast het fotolijstje, dat beloof ik je. Heeft Louise dit helemaal zelf geboetseerd?' vroeg hij geïnteresseerd.

'Ja, knap hè?' was haar antwoord.

'Wat stelt het precies voor Frederique?' vroeg hij belangstellend.

'Zie je dat dan niet?' vroeg ze plagerig.

'Nee, echt niet?' antwoordde hij met vragende blik.

'Het is gewoon 3D kunst van een driejarige,' zei ze met een brede glimlach.

'Dan is het voor mij een asbak,' antwoordde hij nú zelfverzekerd.

Ze moesten er samen om lachen. Frederique zag aan haar vader dat hij er blij mee was.

'Hoe is het met mijn lieve kleindochters, Stephanie en Vivianne?' vroeg hij opnieuw, zijn stem zacht en oprecht. 'Doen ze nog goed hun best op school?'

'Ja het gaat,' antwoordde Frederique, haar stem trilde licht. 'Ze hebben het zwaar. Ze missen hun vader misschien nu wel meer dan vroeger, toen ze nog jong waren en minder begrepen wat er om hen heen gebeurde. Nu voelen… vooral de oudste twee dat gemis in hun leven elke dag, juist op de momenten dat ze hun vader het meest nodig hebben.'

'Laat hij de laatste tijd nog wel eens iets van zich horen?' vroeg hij geïnteresseerd.

'Ja en nee, sinds hij aan geheugenverlies lijdt, herkent hij mij en de kinderen niet meer. Wanneer hij ze ziet is hij wel vriendelijk, maar afstandelijk. Het blijft een vreemde in een pijnlijke situatie. Vooral Stephanie heeft het er zwaar mee, ze houdt alles van binnen en laat niets los. Soms word ik er wanhopig van en is het om gek van te worden.'

Somers sloeg zijn arm om haar heen en probeerde haar te troosten door haar wat dichter tegen zich aan te trekken.

'Michiel kan zich ook nog steeds niets herinneren sinds het ongeluk dat hem is overkomen, het is heel triest. Het is soms beter dat ze hem niet zien,' zei ze verdrietig.

'Hij heeft sinds korte tijd een "vriendin",' haar stem was nu een mengeling van frustratie en verdriet. 'Volgens hem begrijpt ze hem beter dan wij, dat maakt alles nog veel ingewikkelder.'

Frederique's mond stond nu gespannen, haar ogen glinsterden van de teruggehouden tranen. Ze zuchtte diep en voelde zich machteloos en stelde: 'Hoe leg je je kinderen uit dat niemand hun vader kan vervangen?'

Somers zag nu duidelijk dat Frederique het er moeilijk mee had, hij wilde niets anders dan haar troostende woorden influisteren.

'Stephanie vraagt me steeds waarom haar papa zo doet en begint dan vreselijk te huilen, echt het snijdt je door de ziel. En dan zegt hij dat ze maar moeten doen alsof hij een nieuwe Michiel is, en de oude voorgoed is verdwenen. De oude Michiel was juist het fundament van hun leven.'

Somers knikte en zuchtte tegelijk.

'Ik heb, een tijd geleden, nog met de huisarts gesproken,' zei ze aarzelend, 'hij adviseerde me om met Michiel eens naar een psychiater te gaan. Maar ik kan dat niet… hij is toch niet gek? En bovendien, Michiel zou dat nooit geaccepteerd hebben.'

'Wat zijn de verwachtingen voor nu en de nabije toekomst? Denken ze dat Michiel zijn geheugen nog terug zal krijgen? En wat is nu de diagnose na het laatste onderzoek?' vroeg hij belangstellend.

'Die kans zit erin, maar ze weten, als het überhaupt terug zou komen, ook niet wanneer en in welke mate,' antwoordde ze haast fluisterend, 'hij wil zich ook niet meer laten onderzoeken, hij is er

klaar mee heeft hij gezegd.' Frederique keek nu haar vader aan, die knikte.

'Michiel zegt dat hij eigenlijk, nu hij bij zijn "vriendin" is ingetrokken, het liefst niet zoveel meer met ons te maken wil hebben, en dat we hem het beste maar even met rust kunnen laten. Hij vindt dat het zo goed is, en heeft me gezegd dat ik mijn eigen plan maar moet trekken.'

Somers vroeg vervolgens: 'Kom hij nog weleens op de zaak?'

'Ja, in het begin een enkele keer papa, maar hij wil nu niet meer. Het is allemaal vreemd voor hem. Ook de mensen waar hij met zoveel plezier mee heeft samengewerkt.'

Somers pakte, nadat hij de vochtige ogen zag bij Frederique, een schone zakdoek en gaf die aan haar.

'Hij kleedt zich nu ook anders, heeft volgens mij zijn haar heel kort laten knippen omdat zij dat graag wilde. En laat zich alleen maar vertroetelen door haar, die schijnbaar financieel gezien er warmpjes bij schijnt te zitten. Het zijn net twee tortelduifjes.'

'Tortelduifjes?' vroeg Somers verbaasd.

'Ja, ook zij zegt dat het niet anders is. Dat wij Michiel maar met rust moeten laten. Hij ons niet meer kent, geen contact meer wil, en dat we dat nu eens moeten gaan accepteren.'

Frederique veegde nu snel de traan van haar wang.

'Zie je die zwarte zwanen daar zwemmen papa?' fluisterde ze. 'Wij waren vroeger ook niet van elkaar te scheiden. Wij waren zó intens gelukkig...'

Somers knikte, en zag de zwanen gemoedelijk op het gladde water van de vijver verder wegdrijven.

'Wat vind jij papa, zal ik op hem moeten blijven wachten? Moet ik de knoop doorhakken?'

"Wat een dilemma," dacht Somers en keek daarbij zijn dochter aan. Hij wilde haar graag van advies dienen, maar wist niet hoe?

'Ik moet daar erg goed over nadenken Frederique, het is moeilijk.'

Zij knikte, en begreep dat zij zelf het antwoord moest zien te vinden.

'Zullen we snel nog een wandeling in de Engelse landschapstuin van het Stadspark maken? Nog even van de natuur genieten papa?

Misschien dat we nog net zoals vroeger konijntjes of eekhoorntjes zien?'

Ze stonden op, en gearmd liepen ze toch maar langzaam langs het pad terug naar waar Frederique haar auto had geparkeerd.

'Ik hou van de kronkelende paadjes langs de vijver, wat is het hier toch mooi vandaag.' zei ze nogmaals. 'Wist jij toevallig dat het stadspark een kleinschalige versie is van een Londons park?' Somers knikte bevestigend.

'Kijk daar staat die Japanse notenboom, weet je nog van vroeger?' vroeg ze enthousiast.

Somers knikte, en vroeg bedenkelijk: 'Wie heeft het werk op het reclamebureau nu tijdelijk van Michiel overgenomen?'

'Cees heeft het tijdelijk overgenomen, hij doet erg zijn best maar het is anders. Het is geen Michiel als je begrijpt wat ik bedoel.'

Frederique kneep als bevestiging haar vader in zijn hand, bleef stilstaan en zei:

'Kijk daar heb je die mooie hangbrug, weet je het nog? Wat is het toch een sprookjespark,' en keek daarbij haar vader aan en vervolgde: 'Zeg alsjeblief nog maar niets tegen mama hoe moeilijk het soms is.'

Bij haar auto aangekomen namen ze afscheid. Frederique kuste hem en was blij dat haar vader gekomen was.

'Zullen we binnenkort, als je tijd hebt een keertje samen lunchen?' vroeg Somers, en aan haar glimlach begreep hij dat ze dat graag een keer wilde doen.

'Dag, lieve papa,' zei ze, nu wat meer gerustgesteld.

'Dag Frederique, bel me maar als je me nodig hebt?'

'Zal ik doen, dank je,' antwoordde ze.

'Sterkte en groetjes aan de meiden,' riep hij haar achterna.

Frederique stapte in haar auto, zwaaide nog een keer en reed weg.

02

Somers liep met snelle passen naar zijn dienstauto, zijn gedachten nog steeds bij zijn dochter. Het had geen rust gegeven; de beelden van haar bezorgde blik spookten door zijn hoofd. Bij de auto zag hij dat er een oproep binnen was gekomen. Zonder aarzeling greep hij zijn telefoon en belde Peeters.

'Ik ben ongeveer over een kwartiertje weer terug op kantoor,' zei hij. 'Kom dan gelijk naar mij toe, dan nemen we alles even door.'

Hij beëindigde het gesprek, startte de auto en hoorde het vertrouwde geluid van de motor in de vroege ochtendstilte.

Somers was, sinds de keer dat men hem had gevraagd om commissaris te worden, nog geen stap verder gekomen in zijn beslissing. Hij zou dan als commissaris operationele taken moeten coördineren, strategische objectieven en actieplannen moeten ontwikkelen. Informatievoorziening moeten beheren voor nood- en evenementen-planning. En waar hij zich nu ook mee bezighield het verantwoordelijk zijn voor het inspireren van zijn medewerkers, en het regelen van software-integraties. Hij had de huidige commissaris om uitstel gevraagd, en dat verzoek was zonder enige moeite ingewilligd.

Zijn vorige zaak had hem volledig in beslag genomen; dagen en nachten was hij ermee bezig geweest, zodat er simpelweg geen ruimte was geweest om zich met dit nieuwe dossier bezig te houden. Toch wist hij diep vanbinnen dat het niet alleen aan de werkdruk lag. Hij hield zielsveel van zijn werk als hoofdinspecteur,

maar juist dat maakte dat hij beslissingen die hem persoonlijk raakten maar al te graag voor zich uitschoof. Alsof de stap die hij moest zetten onherroepelijk iets zou veranderen, iets waar hij niet klaar voor was. Uitstel bood hem de illusie van controle, al wist hij best dat hij vroeg of laat de knoop moest doorhakken.

'Peeters kom binnen,' zei hij terwijl hij de deur verder openduwde. 'Ik hoop dat je niet te lang hebt moeten wachten. Mijn afspraak met mijn dochter liep wat uit.' Peeters glimlachte begrijpend en schudde zijn hoofd. 'Geen enkel probleem. Ik had mezelf net voorzien van een kop koffie.' Dat is mooi,' antwoordde Somers terwijl hij naar zijn bureau liep en plaatsnam. 'Ga zitten. Er is genoeg te bespreken, en ik wil dat we het rustig en grondig doornemen.'

Peeters trok zijn stoel naar zich toe en keek Somers aandachtig aan, zijn notitieblok al in de hand. In de kamer hing nog de geur van vers gezette koffie.

'Wat heb je nog verder kunnen doen?' vroeg hij terwijl hij iets voorover boog. Somers' hand greep naar het cadeautje van zijn kleindochter en zette dat naast het fotolijstje, precies zoals hij dat zijn dochter had beloofd.

Peeters bladerde vluchtig door zijn notities. 'Ik heb de verklaringen nogmaals doorgenomen en twee extra getuigen gesproken. Daarnaast heb ik het telefoonverkeer van de avond van de verdwijning laten uitpluizen. Daar kwamen een paar opvallende contacten uit naar voren.'

Somers knikte langzaam, zijn blik scherp. 'Dank je Rob.'

Peeters slikte even, alsof hij zich ervan bewust was dat wat hij liet zien meer gewicht had dan de rest. Hij schoof zijn notities iets dichter naar Somers toe. Somers trok zijn wenkbrauwen op en las stilletjes de informatie. Er viel een korte stilte, hij leunde achterover in zijn stoel, schoof vervolgens het cadeautje van zijn kleindochter wat dichter op zijn plaats en mompelde: 'Dat verandert alles…'

Rob Peeters was bij uitstek degene die hem zou kunnen opvolgen wanneer hij zijn definitieve keuze zou hebben gemaakt. Hij voelde zich daar zelfs gerust bij; de wetenschap dat zijn werk in goede handen zou zijn. Hij nam zich ook voor dit ook duidelijk bij de verantwoordelijken neer te leggen: zijn voorkeur ging onmiskenbaar naar Peeters uit. Al jaren van samenwerking hadden

hem geleerd dat loyaliteit, vakmanschap en betrouwbaarheid bij Rob geen loze woorden waren.

Somers zijn gedachten dwaalden weer af. De arts had het zijn schoonzoon zo eenvoudig mogelijk uitgelegd: retrograde amnesie, is een soort sluiting van het verleden, tijdelijk misschien. Maar het voelde voor Michiel als een afgrond. Frederique had er al zo dikwijls met hem over gesproken hoe Michiel zich had gevoeld.

Michiel had haar gezegd dat de eerste dagen thuis voelden als logeren in een vreemd huis. De kamers waren hem vertrouwd en toch niet. Alles leek op zijn plaats te staan, maar het was alsof iemand anders hier had gewoond. Frederique had tegen hem gepraat met een vanzelfsprekendheid die hem ontregelde - over de kinderen, over vrienden, over het werk - namen die niets bij hem opriepen.

's Nachts had hij wakker gelegen, had naast zich naar haar ademhaling geluisterd, zo kalm, zo zeker van hun leven samen. Hij had haar niet durven zeggen dat haar stem hem eerder geruststelde dan herkend werd. Overdag had hij door het huis gewandeld, voorwerpen aangeraakt alsof ze hem iets konden vertellen. Een foto op de schouw: hijzelf, een vrouw, drie kinderen. Zijn hand was op het glas blijven rusten, maar de gezichten bleven leeg. Michiel was zachter en afhankelijker geworden sinds het ongeluk - beleefder bijna. Hij lachte om Frederique's grapjes, bedankte haar voor het eten, keek haar aan wanneer ze sprak. Maar in zijn ogen zat geen herkenning. Alsof hij haar vriendelijk te woord stond, zoals je een onbekende te woord staat die je iets uitlegt. Frederique had geprobeerd het te begrijpen. De arts had gezegd dat ze geduld moest hebben. Niet pushen, had hij benadrukt. Maar elke dag had ze meer gevoeld dat ze haar Michiel kwijtraakte aan iets wat geen naam had.

Somers wist dat in het begin zijn schoonzoon Michiel nog van alles geprobeerd had tot aan hypnose toe. Hij had uren gebogen gezeten over oude foto's om zijn herinneringen weer tot leven te wekken. Het was allemaal tevergeefs geweest. Ook hadden ze in het begin oud-klasgenoten van hem opgezocht in de hoop dat het ophalen van jeugdherinneringen zou helpen, ook dat had niet geholpen. Michiel had het zelfs vreemd gevonden om naar

opnames van zijn werkzaamheden als reclameman te kijken, zelfs naar de meest geslaagde opdrachten. Alles leek doelloos; het leverde hem geen enkel positief gevoel op.

'Sorry Peeters… mijn gedachten waren even ergens anders. Wat zei je net?' Peeters keek hem aan en zag de diepe zorg in zijn ogen - zorg om zijn dochter.

'Wil je dat ik later terugkom?' vroeg Peeters voorzichtig. Somers schudde zijn hoofd, zijn blik gefixeerd. 'Nee… ik ben er weer bij. Vertel maar.'

Peeters vertelde rustig waar hij de afgelopen tijd mee bezig was geweest, en dat de zaak nu zover was gevorderd dat ze kon worden afgesloten. Het enige wat nog ontbrak, was Somers' toestemming om het proces te starten. Somers bleef even stil, zijn blik strak gericht op niets, terwijl zijn gedachten razendsnel draaiden. Elke mogelijke consequentie spookte door zijn hoofd, elke stap voelde zwaar, geladen met verantwoordelijkheid. Uiteindelijk haalde hij diep adem en liet zijn beslissing langzaam vorm krijgen.

Somers had Frederique de volgende dag nog gebeld, en voorgesteld om eventueel het komende weekend samen met haar en de kinderen naar pretpark Bobbejaanland te gaan. Een poging om de ellende die hun was overkomen iets te verzachten. Helaas moest Frederique afzeggen. De drukte en emoties lieten het niet toe. Ze hadden toen maar afgesproken dat zij de kinderen bij haar ouders thuis zou droppen. Ze had gezegd dat ze een belangrijke opdracht voor het bedrijf kon binnenslepen en dat ze het fijn vond dat ze zich daar nu voor de volle honderd procent op kon gaan richten. "Even zonder de kinderen zou wel fijn zijn." had ze gedacht.

Somers had eindelijk een weekend vrij weten te maken, en juist daarom bood zich de kans om er eens met zijn kleinkinderen op uit te trekken - die hij toch al veel te weinig zag. Ze waren dan wel regelmatig bij bomma (oma) maar hem zagen ze haast nooit. "Bompa (opa) is gaan werken" had zijn vrouw Sophie altijd als excuus tegen de meiden gezegd als er naar hem werd gevraagd.

‘Fijn dat jullie dit willen doen voor de meiden, zij kijken er naar uit,’ zei Frederique toen ze haar drie dochters Stephanie, Vivianne en Louise bij haar ouders afleverde.

‘Je weet dat het geen enkel probleem is,’ antwoordde haar vader, ‘het komt ook niet zo dikwijls voor dat ik een weekend vrij kan nemen, er is altijd wel iets dat mijn aandacht verlangt.’

‘Ik haal ze dan een zondagavond na etenstijd weer bij jullie op,’ zei een blije Frederique en gaf alle drie meiden een knuffel en een dikke zoen.

‘Veel plezier en geen ruzie maken hoor,’ zei ze tegen de oudste van acht jaar oud. ‘Stephanie, jij bent de oudste en …’

Ze nam haastig afscheid van haar vader en moeder, bedankte hen voor de uitnodiging en zwaaide nog een keer toen ze wegreed. Snel liepen de drie meiden naar binnen… klaar voor het avontuur.

‘Vanavond gaan we bij McDonald’s eten, tenminste… als jullie dat leuk vinden?’ stelde Somers voor. ‘Hebben jullie dan zin in een Happy Meal?’ In koor werd dat door de drie meiden bevestigd. Ze hadden er nu al zin in.

03

Frederique was vanuit haar ouders direct doorgereden naar haar reclamebureau Somers & Vereycken. Ze riep het team bijeen en stelde met vaste stem voor om dit weekend - zowel de zaterdag als de zondag - door te werken. Er lag simpelweg te veel druk op de projecten en ze wilde geen enkel risico nemen. Haar medewerkers keken elkaar even aan, maar knikten instemmend. Ze voelden haar vastberadenheid en begrepen dat er geen ruimte was voor uitstel. Natuurlijk zou ze die extra uren als overuren uitbetalen. Ze wilde dat haar team voelde dat hun inzet werd gewaardeerd. Het bracht meteen een andere sfeer in de vergaderruimte: van een plicht naar een gezamenlijke uitdaging. Sommigen keken opgelucht, anderen zelfs gemotiveerd - het gaf hen het gevoel dat ze samen de schouders eronder zetten en dat hun moeite ook écht erkend werd. Ook had ze Cees nog snel opdracht gegeven wat belegde broodjes en wat te drinken te regelen, zodat men in één ruk door kon werken. Het waren misschien kleine dingen, maar ze wist dat dit het team hielp om het tempo vast te houden en zich toch verzorgd te voelen.

Het zou erom gaan spannen, of dat hun grootste concurrent The Concept Company of dat Somers & Vereycken de opdracht zou binnenslepen. De planning was om tijdens het eten nog even de zaken door te spreken, zodat iedereen exact wist wat er van hen werd verwacht. Zaterdagmorgen konden ze dan onmiddellijk met de opdracht beginnen. Frederique dacht aan de spanning, die ze vroeger altijd had kunnen delen met haar echtgenoot en maatje

Michiel, en het nu noodgedwongen allemaal in haar eentje moest doen. Ze voelde de adrenaline door haar lichaam gieren nu ze, voor het eerst helemaal alleen, voor die nieuwe uitdaging stond.

Op het moment dat ze iedereen had aangespoord en duidelijk had gemaakt dat het voortbestaan van het bedrijf mede afhing van deze belangrijke opdracht, kreeg ze unaniem te horen dat iedereen bereid was het weekend door te werken. Een gevoel van trots en opluchting maakte zich van haar meester; dit was precies de teamspirit waarop ze had gehoopt. Maandag over een week zou dan alles afgerond zijn, zodat ze het werk dinsdags met overtuiging aan de klant konden presenteren. De deadline was scherp, maar haalbaar - mits iedereen zijn schouders eronder zette. Het zou erom gaan spannen, maar door de zwarte zwanen in het Stadspark had ze een uniek concept kunnen bedenken. De elegantie en mystiek van die vogels zouden symbool staan voor exclusiviteit en onderscheid. Daarmee maakten ze een reële kans de opdracht binnen te slepen.

Inmiddels was het negen uur geworden en besloot ze de bespreking voor vandaag te beëindigen. Morgen om acht uur zou iedereen hier weer aanwezig zijn. Zij kon dan van haar vrije vrijdagavond gaan genieten.

Frederique had zich voorgenomen om thuis lekker languit op de bank naar een film te gaan kijken, welke wist ze nog niet. Een glaasje witte wijn te drinken en dan op tijd naar bed te gaan. Ze dacht aan haar drie meiden, hoe die het zouden maken? Het was nu wel heel erg stil in huis. Ze had er zo naar verlangd om eindelijk even zonder alle drukte tot rust te komen. Maar nu het moment daar was, merkte ze tot haar eigen verassing hoezeer ze haar prachtmeiden miste. Ook dacht ze aan Michiel, die waarschijnlijk nu wel in de armen van die therapeute zou liggen. Wat was het leven toch soms hard!

Op het moment dat ze van haar wijn nipte, en een zakje chips van de kinderen had opengemaakt ging de telefoon. Ze hoorde aan de andere kant van de lijn een harde stem die zei:

'We moeten binnenkort eens met elkaar praten Frederique… want Michiel wil van je scheiden.'

De woorden sloegen in als een bom. Ze kon nauwelijks geloven wat ze hoorde en voelde de grond onder haar voeten wegzakken.

'Met wie spreek ik?' vroeg ze nieuwsgierig, haar hartslag versnellend.

'Met mij, Hélène.' klonk het plotseling aan de andere kant van de lijn, scherp en zonder omwegen.

'Met wie?' vroeg ze, haar stem trilde een beetje van nieuwsgierigheid en lichte achterdocht.

'Met Hélène,' klonk het koel aan de andere kant van de lijn, 'de vriendin van Michiel.'

Frederique slikte even. 'Waarom bel jij en niet Michiel mij op?' was het eerste dat haar te binnen schoot.

'Waarom? Hoe bedoel je?' reageerde Hélène, haar toon licht uitdagend.

'Nou… Michiel kan toch ook praten, of niet soms?'

Opeens zat ze rechtop en legde het zakje chips terug op de salontafel, verbaasd over de vraag die haar net was gesteld. "Die griet is hartstikke gek," was haar eerste gedachte.

'Michiel heeft mij gevraagd contact met jou op te nemen. Hij vond het niet nodig om zelf met jou te praten,' was haar mondige antwoord.

Frederique stond even sprakeloos, haar gedachten raasden terwijl ze probeerde een passend antwoord te formuleren. Ze voelde hoe flabbergasted ze was en hoe haar hersenen haast op hol sloegen, op zoek naar woorden die krachtig genoeg zouden zijn. Ze pakte haar wijnglas en dronk eerst de inhoud in één teug leeg.

'Verdomme, is Michiel dan niet in staat om zelf te bellen. Hij kan toch praten of doe jij dat ook al voor hem Hélène?' vroeg ze. Ze was nu woest aan het worden, ze kon dat mens wel!

'Ik doe ook maar wat mij gevraagd wordt, nou Frederique waar en wanneer,' vroeg ze brutaal.

Op de achtergrond hoorde ze de stem van Michiel die Hélène vroeg wat Frederique allemaal had gezegd. Het bleef nu stil en Frederique kreeg de indruk dat er aan de andere kant van de lijn druk beraadslaagd werd, zij kon er helaas niets van oppikken. Ze pakte de fles en schonk haar glas half vol en dronk het weer in een teug leeg. Ze was nu buiten zinnen en dacht eraan om het gesprek acuut te beëindigen, maar de nieuwsgierigheid won het van haar boosheid. Opeens, precies toen ze haar glas weer had gevuld, weer een slok wilde nemen, klonk die vreselijke stem opnieuw scherp en

onverwacht: 'Volgende week dinsdagavond… bij jou thuis, zullen we zeggen… om acht uur?'

De brutaliteit van dat wijf om zo maar af te spreken bij haar thuis, dat pikte ze niet.

'Nee, dan kan ik niet,' antwoordde ze boos en ontdaan, 'jullie kunnen niet zomaar uitmaken waar en wanneer, trouwens als Michiel mij wil spreken dan moet hij maar zelf een afspraak maken, en ik wil jou daar niet bij hebben.' Zonder aarzelen verbrak ze het gesprek.

Het duurde even en het was nu Michiel die Frederique belde, hij had nu eindelijk de moed gevonden haar zelf te bellen. Nu klonk de stem van Michiel, duidelijk ingefluisterd, die meedeelde dat hij een afspraak wilde maken - bij voorkeur op dinsdagavond om acht uur. Zijn toon liet er geen twijfel over bestaan: het was dringend.

'Goed dan, om negen uur en niet vroeger… tot dinsdagavond,' Frederique beëindigde vloekend het gesprek.

"Hij wil van mij scheiden, of is het verdomme die Hélène die de boel op zit te naaien?"

Frederique zette de film stop omdat ze sowieso de draad kwijt was geraakt, en schonk haar glas weer vol. "Daar gaat m'n vrije avond."

Ze wilde haar vader opbellen, maar bedacht dat ze dat toch maar beter niet kon doen. Ze legde haar mobieltje weer terug op tafel, stond op, en liep naar de keuken om iets voedzaams klaar te maken.

'Niet… niet nu,' herhaalde ze luid terwijl ze een broodje met oude kaas belegde, 'ik moet me concentreren op mijn opdracht. Niet nu, verdomme… ik kan dit gewoon niet aan.

'Ik hou nog van je Michiel,' zei ze terwijl ze etend van haar broodje weer op de bank ging zitten. Ze bleef zappen tot ze op een klassiek muziekprogramma stuitte waar ze noodgedwongen naar bleef luisteren.

Ze dacht terug aan de tijd dat ze Michiel leerde kennen. Het had meer dan een maand geduurd voordat hij de moed vond haar aan te spreken. Een aarzeling die later alleen maar meer charme had gekregen. Het was allemaal tijdens de studie op de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten gebeurd. Eén vriendin had haar getipt, en telkens wanneer hij naar haar keek, voelde ze de warmte

door zich heen stromen. Maar zelf had ze niets durven zeggen. Ze had van al die vlinders in haar buik er dikwijls slecht van kunnen slapen.

Daarna hadden ze avonden opdrachten zitten maken, de ene keer bij hem thuis, de andere keer weer bij haar thuis. Hij was gelijk geaccepteerd door haar ouders en zij door zijn moeder die gescheiden was van haar man, die was teruggekeerd naar zijn moederland Portugal. Het was van het allereerste begin zo vertrouwd geweest.

Ze hadden de opleiding met succes afgerond, en stage gelopen bij diverse bedrijven in de regio. Vervolgens ervoor gekozen om zelf een reclamebureau op te starten. Gelijk het eerste jaar was het een succes en waren ze een echt team. Ook toen hun dochter Stephanie werd geboren - niet helemaal gepland, maar met open armen ontvangen - wisten ze de taken samen goed te verdelen. Inmiddels was zij acht jaar oud. Hun tweede dochter, Vivianne, bijna zes en binnenkort jarig, bracht nog meer leven in huis, gevolgd door Louise, de jongste van drie. Ondanks de drukte hadden ze samen de taken goed kunnen verdelen.

Ze merkte dat ze nu al niet meer helder kon nadenken. Wat zou er met het appartement gebeuren? En met het reclamebureau? Zou ze hem moeten uitkopen? En als dat zo was… zou de bank daar wel in meegaan? Wat wilde Michiel zelf of die vriendin van hem?

Terneer geslagen legde ze de rest van het broodje naast het opengescheurde zakje chips, en kreeg plotseling medelijden met zichzelf. Waarom, waarom, waarom Michiel? vroeg ze zich af.

Om twee uur 's nachts werd ze wakker, verstijfd op de bank. Een stekende hoofdpijn priemde door haar slapen, alsof haar lichaam haar waarschuwde. Ze stond op, nam een paracetamol en besloot eindelijk naar bed te gaan. Morgen zou een drukke dag worden, dat wist ze zeker. Ze zette de wekker op half zeven, kroop onder de dekens en sloot haar ogen. De stilte om haar heen leek zwaarder dan anders, alsof er iets onzichtbaars meekeek, terwijl zij langzaam weggleed… ver weg van de werkelijkheid.

04

"Verdomme, die rot wekker," dacht Frederique.

Ze werd ruw uit haar slaap gerukt, en haastte zich naar de badkamer, nog half in een droom verzonken. Onder de warme straal van de douche voelde ze haar spieren ontspannen terwijl ze haar blik liet glijden naar de grote passpiegel. Daar stond ze, naakt, en voor een moment hield ze haar adem in. Ondanks de drie kinderen die ze had gebaard was haar lichaam niet veranderd, en leek haar silhouet nog steeds verrassend strak, bijna onaangetast. De kilo's die haar laatste zwangerschap had achtergelaten, waren als sneeuw voor de zon verdwenen, alsof ze nooit hadden bestaan. Een klein glimlachje trok om haar lippen - een zeldzaam moment van stille voldoening in de vroege ochtend.

Weer dacht ze aan Michiel en zei: "Concentreren Frederique, vandaag wordt het een belangrijke dag!"

Ze trok haar lievelingsjeans, de nieuwe witte blouse met de marineblauwe blazer aan, die ze deze week ver boven haar budget bij de Ralph Lauren shop in het centrum van Antwerpen had gekocht. Ze haastte zich naar de keuken, smeerde snel een broodje, pakte haar tas en vertrok naar de parkeerplaats. Ze wilde vanmorgen als eerste op kantoor zijn.

Op het moment dat ze aan kwam rijden, zag ze Cees net uit zijn auto stappen en begroette ze hem met een kus op beide wangen.

'Goed geslapen?' vroeg ze hem. Cees knikte en toverde een glimlach op zijn gezicht.

'En jij Frederique?' Maar hierop kwam geen reactie.

Binnen gekomen liep ze gelijk door naar het pantry keukentje om het espressoapparaat aan te zetten, en liet vervolgens het apparaat zijn werk doen. Ze snoof de aroma van de versgemalen koffie op, en was blij dat het zaterdagmorgen was geworden.

'Wil jij ook een dubbele espresso?' vroeg ze toen ze met de kopjes aan kwam lopen, die ze uit de vaatwasser had gehaald. Cees knikte.

Ze gaf snel de planten water, waar de druppels glinsterden in het ochtendlicht, en liep vervolgens naar de grote conferentietafel in de vergaderruimte. Terwijl ze haar spullen uitpakte, vulde de stilte van de ruimte zich langzaam met het zachte getik van de toetsen van haar computer, en begon ze geconcentreerd aan haar werk.

'Frederique er is telefoon, je dochters,' zei de telefoniste. Frederique nam de hoorn op en meteen vulden de heldere, vrolijke stemmen van haar prachtmeiden de lijn. Een warme gedachte leken de zorgen van eerder even weg te nemen. Ze glimlachte, zelfs een traantje die ze niet verwacht had liep over haar wang, terwijl ze naar hen luisterde: 'We gaan vandaag naar Bobbejaanland en hebben gisteren bij McDonalds gegeten.' Ze hoorde, hoe enthousiast ze waren.

'Veel plezier en luister goed naar bompa.'

'Dag mam,' hoorde ze in koor nog roepen en toen was het stil.

'Om twee uur aan de conferentietafel iedereen! Tijd om de eerste schetsen van de commercial tot leven te brengen.' Normaal gesproken deed Michiel dit altijd maar… nu moest ze het noodgedwongen allemaal zelf doen. Precies om twee uur, zoals afgesproken, zaten ze allemaal aan de grote conferentietafel en begon Frederique haar betoog: 'Wij zijn nu zover dat we samen het concept hebben uitgewerkt. De volgende stap is het creëren van de bijpassende beelden, en daarna volgt de filmshoot.' Terwijl ze dat zei keek ze naar Cees.

'Cees, Michiel zou daar ook voor kiezen?' vroeg ze, met een glimlach. Hij knikte bevestigend.

'We moeten snel schakelen, onze opdrachtgever beschikt over veel kennis van hun eigen markt. Ze weten waar hun doelgroep behoefte aan heeft.' Ze pauzeerde even, keek naar de half

geopende witte doos die voor haar stond en zei: 'Neem gerust nog een broodje,' en schoof de doos verder de tafel op.

'Wij als team van Somers & Vereycken zetten onze creativiteit in om samen met onze opdrachtgever die eigenzinnige, bijzondere reclamespot te bedenken, waarmee zij hun doelgroep tot actie aan kunnen zetten.' Frederique keek of iedereen aandachtig luisterde en vervolgde: 'Naast de commercial op de diverse zenders uit te zenden, die perfect bij hun doelgroep passen, zullen wij ook voorstellen een campagnesite op te zetten. Om zo'n site heen kunnen we dan een buzz creëren. En genereer je meer verkeer naar hun eigen website. Vergeet niet dat wij een adviserende functie hebben.'

De hele middag werden ideeën besproken, plannen bijgesteld en discussies gevoerd. Toen de klok vijf sloeg, leken de gezichten van iedereen vermoeid maar voldaan, en haastig verzamelden ze hun spullen om de vergaderruimte achter zich te laten en huiswaarts te keren.

'Tot morgen twaalf uur,' zei Cees, 'dan zien we elkaar weer. Breng jullie beste ideeën mee!'

Frederique zette snel de kopjes in de vaatwasser, vroeg Cees of hij de overgebleven broodjes wilde hebben, en bestelde vervolgens voor hen beiden een pizza pepperoni. Ter afsluiting wilde ze nog de dag met Cees doornemen en dan aansluitend zelf ook naar huis gaan. Ze vond dat ze vandaag goed opgeschoten waren, zij was meer dan tevreden.

Cees was een leuke vlotte vent met een rugzak vol ideeën. Hij was nog steeds vrijgezel, eigenaar van een zwarte Mini Cooper S en spaarde geduldig voor zijn droom: een Porsche 911.

'Ik ben weg Frederique,' riep hij, en gooide de lege pizzadozen in de container, 'tot morgen. Elf uur had je gezegd?' vroeg hij glimlachend.

'Twaalf uur zal je bedoelen, plaaggeest. Nog een prettige avond,'

Frederique dacht aan een lange eenzame zaterdagavond.

Thuis gooide ze eerst het half opgegeten broodje kaas in de afvalbak. Nam een glas witte droge wijn, en keek of er iemand een boodschap op haar voicemail had achtergelaten.

"Gelukkig niemand," fluisterde ze zachtjes, en dacht aan gisteren. Het gesprek dat ze noodgedwongen had gevoerd met die stomme trut…en Michiel. Ze voelde toch wel een vleugje jaloezie. Hij was nog steeds háár echtgenoot, al zat hij bij die vrouw thuis die ze in stilte vervloekte.

Onrustig was ze, had zin in seks, ja gewoon in seks, het was al weer zo'n tijd geleden. Het voelde eenzaam zonder de kinderen, maar gunde de kinderen dat weekend genieten met alle verwennerijen van harte.

"Wat ga ik doen," dacht ze, liep naar de badkamer, werkte haar make-up bij en stiftte haar lippen, keek in de spiegel en gaf zichzelf een knipoog. Ze had zin om uit te gaan. Belde haar beste vriendin Anne Marie of die ook zin had… en sprak vervolgens met haar af. Nog geen uur later zaten ze gezellig aan de bar van het nabij gelegen bruine café, dat ze vroeger vaak met Michiel had bezocht. Ze spraken over ditjes en datjes, de kinderen, en nog zoveel meer. Tegen twaalven vond ze het tijd en verliet Anne Marie het café, ze spoedde zich huiswaarts naar haar man en kinderen.

'Dat moeten we vaker doen meid,' had ze Frederique nog in het oor gefluisterd. 'Dat is precies wat we nodig hebben, vind je niet?'

Op het moment dat Frederique de rekening van de drankjes en de borrelhapjes wilde betalen en naar huis gaan, werd ze aangesproken door een knappe blonde man, die vroeg: 'Waarom ga je nu al weg?'

'Ik moet morgen weer werken,' zei ze vriendelijk terug.

'Hoe bedoel je morgen weer werken, het is morgen zondag?' vroeg hij verbaasd.

'Het is voor mij een gewone werkdag,' opperde ze glimlachend.

'Heb je nog zin in een afzakkertje?' vroeg hij ietwat verlegen.

'Eentje dan,' en zo kwam ze onverwachts in gesprek en vergat de tijd.

Opeens keek ze verschrikt op haar horloge en zag hoe laat het was.

'Ik moet nu echt naar huis, anders ben ik morgen niet uitgeslapen,' verontschuldigde ze zich. 'Het is heel gezellig maar ik moet nu echt gaan.'

Hij knikte en vroeg of hij haar naar huis mocht brengen. 'Ik moet toevallig ook die kant uit,' zei hij met een leugentje voor